

ע"פ 52107/02/14 - אילן בסט נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

27 מאי 2014

ע"פ 52107-02-14 בסט נ' מדינת
ישראל

לפני:

כב' השופט אברהם טל, נשיא-אב"ד
כב' השופטת זהבה בוסתן
כב' השופט ד"ר שמואל בורנשטיין

המערער	אילן בסט
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

נוכחים:

המערער וב"כ עו"ד רן עמר

ב"כ המשיבה עו"ד ליאת פלג

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

1. המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות בתיק פלילי 10-10-35262 (בית משפט השלום בכפר-סבא), בעבירות של הסגת גבול ותקיפה שביצע כלפי שכנו, אורן גרמה (להלן: "**המתלונן**"). עפ"י הנטען בכתב האישום הגיעו המערער ורעייתו, שהעידו בבית משפט קמא, לחצר בית המתלונן, שיצא לקראתם לאחר ששמע את כלבו נובח.

כשהבחין המערער במתלונן הוא קרא לעברו: "אתה גבר" והיכה בו בידו, בפניו והפיל אותו על הקרקע כשהוא רוכן מעליו, תמונה שנתגלתה לעיני בני משפחת המתלונן שהגיעו למקום האירוע, ראו את המתלונן שוכב על הרצפה והמערער רוכן מעליו בצורה כזו שנדרשה התערבות של אבי המתלונן על מנת להרחיק את המערער מהמתלונן, תוך משיכת שערו של המערער.

2. המערער כפר בתקיפת המתלונן, טען שהמתלונן זרק אבנים מחצרו לעבר הכלבים שהיו בחברתו, והוא זה שהותקף ע"י המתלונן, כאשר במהלך התקיפה נוצר המצב כפי שנראה ע"י בני משפחת המתלונן, שלא הגיעו לחצר בתחילת האירוע אלא רק במהלכו, בעוד שאשת המערער, אשר תמכה בגרסתו, הגיעה בתחילת האירוע.
3. בית המשפט קמא הביא בהרחבה את עדויותיהם של המתלונן ובני משפחתו, כפי שגם הביא בהרחבה את דברי המערער ואשתו, מהם עולה שנכנסו לשטחו של המתלונן בשעת לילה מאוחרת מבלי שקיבלו אישור לכך ואף לא יצאו מהמקום עד שהגיעה המשטרה.
- בעניין זה טוען המערער, שלא יכול היה לצאת מהחצר, שכן הוא נכלא בה ע"י המתלונן ובני משפחתו עד הגעתה של המשטרה, אך לדברי המתלונן, שנמצאו מהימנים על בית משפט קמא, הוא דרש מהמערער לצאת מהחצר עוד קודם לכן והמערער לא נענה לבקשתו ובכך נעברה העבירה של הסגת גבול באופן שקבע בית המשפט קמא, דהיינו, בסירובו של המערער לצאת מחצרו של המתלונן.
4. ניתוח יסודות העבירה, העובדתיים והמשפטיים, כפי שנעשו ע"י בית משפט קמא בעמודים 30 סיפא-36 רישא להכרעת הדין של בית המשפט קמא, מקובלים עלינו שכן הם משקפים נאמנה את מצב הדברים כפי שתואר בעדותו המהימנה של המתלונן.
5. באשר לעבירת התקיפה שביצע המערער כלפי המתלונן, האמין בית המשפט קמא לדברי המתלונן ובני משפחתו, הגם שבני המשפחה לא ראו את ההתרחשות מראשיתה.
- בית המשפט קמא לא האמין לדברי המערער בכל הקשור להשלכת האבנים מחצרו של המתלונן לעבר חצרו של המערער, שם נמצאו הוא והכלבים, וגם בממצא זה אין ערכאת ערעור מתערבת, שכן הוא מבוסס על התרשמות בית המשפט קמא מדברי המתלונן, המערער ואשתו.
6. ב"כ המערער טוען כי בית המשפט קמא צריך היה לתת אמון בדברי אשת המערער, אשר נכחה באירוע מתחילתו, בעוד שבני משפחת המתלונן נכחו בחצר רק במהלכו, אך אין בכך כדי להצדיק התערבות בממצא זה, שכן בית המשפט קמא עמד, ובצדק, על סתירות בין דברי המערער לדברי אשתו וכאשר מדובר בעדה מעוניינת כמו אשת המערער, צדק בית המשפט קמא כאשר התייחס ברצינות ראויה לסתירות שנתגלעו בעדויותיהם.
7. ב"כ המשיבה תומכת בקביעות שקבע בית המשפט קמא וטוענת כי אלה מבוססות על אמון מוצדק שנתן בית המשפט קמא בדברי המתלונן ומשפחתו ועל חוסר אמון מוצדק שנתן בדברי המערער ואשתו, לאור הסתירות בין עדויותיהם.
- לטענת ב"כ המשיבה, ממצאי בית המשפט קמא מבוססים על המארג הראייתי שהובא בפניו ואינם מצדיקים התערבות ערכאת ערעור.

8. בית המשפט קמא לא התעלם כלל ועיקר מסתירות עליהם הצביע ב"כ המערער בפניו, עליהם הצביע גם בהודעת הערעור, בין דברי המתלונן לדברי בני משפחתו. אך הוא נתן לסתירות אלה הסבר שמקובל גם עלינו והתייחס אליהם, ובצדק, כסתירות קלות ערך שלא יורדות לשורש העניין וניתנות להסבר בסערת הרגשות וההמולה שבהן היו נתונים כל הנוכחים במקום, כאשר ראו את המערער רוכן על המתלונן.
9. בסעיף 7 להכרעת הדין של בית המשפט קמא, קבע בית המשפט כי המתלונן, כמו גם עדי התביעה, השאירו רושם מהימן ואמין ועדויותיהם מתיישבות אלו עם אלו ועולות בקנה אחד עם ההיגיון, הסבירות, השכל הישר וניסיון החיים, בעוד שגרסת המערער הייתה מתפתלת ומתחמקת ואשתו סתרה את גרסתו בנקודות משמעותיות ומהותיות, דבר שפגם במהימנות דבריה ובמשקלם.
10. עיון בדברי העדים שהיו בפני בית המשפט קמא מצדיקים את המסקנה, שעיקרה מבוססת על התרשמות בית המשפט מהדברים שנאמרו בפניו, לפיה יש להעדיף את גרסת המתלונן על פני גרסת המערער ולהרשיע את המערער בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.
11. ב"כ המערער טוען כי המקרה נושא הערעור הוא אחד המקרים החריגים המצדיקים התערבותה של ערכאת ערעור בממצאים עובדתיים שקבעה הערכאה הדיונית בהתבסס על מהימנות.
12. איננו מקבלים טענה זו, שכן עיון בהכרעת הדין נושא הערעור מעלה, כי ניתן ליישם עליה את ההלכה הפסוקה לפיה על ערכאת ערעור למעט בקביעות עובדות ובמצאי מהימנות של הערכאה הדיונית שעליה מופקדת המלאכה להתרשם מהעדים, משפת גופם והתנהגותם, כמו גם מאופן מסירת דבריהם (ר' פסק דינו של כב' השופט דנציגר, בע"פ 8902/11 חזיזה נ' מדינת ישראל, סעיף 42 לפסק הדין).
13. לאור כל האמור לעיל, אנו דוחים את הערעור.

ניתן והודע היום כ"ז אייר תשע"ד, 27/05/2014 במעמד ב"כ הצדדים והמערער.

אברהם טל, נשיא
אב"ד
זהבה בוסתן, שופטת
שמואל בורנשטיין, שופט